

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3145/2024
20.11.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА, из ..., чији је пуномоћник Милољуб Јовичић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова Београд, Сектор за ванредне ситуације Београд, Одељење за ванредне ситуације Крушевац, Ватрогасно-спасилачко одељење у Трстенику, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1251/24 од 03.07.2024. године, у седници одржаној 20.11.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1251/24 од 03.07.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1251/24 од 03.07.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1251/24 од 03.07.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда Основног суда у Трстенику П1 27/23 од 29.02.2024. године, којом је усвојен тужбени захтев тужиоца и тужена обавезана да му по основу неисплаћених додатака на основну плату по основу приправности, за период од априла 2015. године до марта 2018. године, исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспелости сваког тог износа до исплате, као и да му накнади трошкове поступка у износу од 149.580,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном правноснажном пресудом је исплата увећане зараде по основу додатка на плату за приправност за

период од априла 2015. године до марта 2018. године. По оцени Врховног суда, узимајући у обзир садржину тражене судске заштите и начин пресуђења, нема разлога за одлучивање по посебној ревизији из члана 404. ЗПП. Наиме, нема разлога који указују на потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права, без обзира на измене важећег Закона о полицији („Службени гласник РС“ број 6/26, 24/18, 87/2018) у одредбама члана 156. ставови 2. и 3. (изменом у броју 24/18 од 26.03.2018. године) које на другачији начин регулишу начин и форму одређивања приправности (уређену Правилником о приправности за рад - „Службени гласник РС“ бр.16/17 од 27.02.2017. године). Побијана другостепена пресуда донета је у складу са правним схватањем израженом у одлукама Врховног суда и Врховног касационог суда да тужилац као полицијски службеник има право на увећање плате по основу приправности за ранији период у смислу члана 147а став 1. Закона о полицији („Службени гласник РС“, бр.101/05... 64/15) који полицијском службенику признаје право на остваривање додатка на плату и за дежурство ван радног времена (приправност), као и на основу члана 12. Посебног колективног уговора за полицијске службенике („Службени гласник РС“, бр. 22/15). То право му припада и на основу важећег Закона о полицији („Службени гласник РС“ број 6/2016, 24/2018, 87/18) на основу новелиране одредбе члана 156. став 2. и 3. и члана 187. а у вези одредби цитираног Правилника о приправности за рад, у конкретно утврђеној чињеничној ситуацији када је применом правила о терету доказивања из члана 231. ЗПП, тужилац доказао да је у релевантном временском периоду био приправности и да тужена није доказала супротно - да је донет посебан распоред рада у којем тужилац није требало да буде у приправности и да му зато није ни дат писани налог. Ревизијом тужене оспорава се оцена доказа и утврђено чињенично стање што у поступку по ревизији није дозвољено на основу члана 407. став 2. ЗПП. Поред тога, тужена није уз ревизију доставила правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом, какав је у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања.

Из наведених разлога, нису испуњени услови да се у овој правној ствари прихвати одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, због чега је на основу члана 404. ЗПП, Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

У парницама из радних односа, према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се у таквим парницама тужбени захтев односи на потраживање у новцу, као што је реч у овом случају, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, којом је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 09.05.2018. године, а поднеском од 28.12.2022. прецизиран је тужбени захтев. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 94.129,00 динара. Овај износ, према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни суд, применом члана 403. став 3. ЗПП, нашао да ревизија није дозвољена.

На основу изложеног, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић